
Gerevich András

BÚCSÚ LONDONTÓL

Juliennek

London rólad szólt, Julien:
két év vágyódás és magány.
Ülünk a St. James-templomban
egy jazzkoncerten, némán, mereven,
párhuzamos tekintetünk
a végtelenben összeér:
oltár, feszület, Isten ujjnyoma.
Az elgyötörtek és megtértek
itt nyernek örök életet,
szerelemből házasságok köttetnek,
a halálnak értelme lesz,
a zene átítatja az anyagot.

Tudod, hogy néha nézlek,
a kezedet a térdeden,
cipődön a sárfoltokat,
az arcodig merészkedem,
de nem fordulsz felém.
Barátok lettünk végül.
A közös béke szüzessége
torinói lepel,
melyen a vágy arcnyoma
örökre megmarad.

Te lettél volna a férfi,
akiben hinni akartam.
Egykor hosszan szemeztünk,
de ezt most már elfeledted,
mintha nem jelentett volna semmit sem.
Legalább meggyötört?
Legalább megküzdöttél magaddal?
A férfitággal, a férfitesttel?
Mekínóztalak?
Vagy csak játszottál velem?
Élvezted?
És most örülsz?

Még imádkoztam is érted.
Reméltem, te tanítasz meg rá,
hogy, igen, van Isten,
te lettél volna a létére,
ahogy az én létemre is,
a bizonyíték.
Hogy lehettem, Uram,
ennyire gyarló és hazug?

El fog múlni.
Két év semmit nem jelent.
De egy új várost és új életet
romboltál le bennem.
Nemcsak az arcodat vetted tőlem el,
nemcsak a testedet, a szavadat, a szemedet,
az elképzelt öleléseket,
nemcsak testünk közös melegét.
Hanem mások arcát is,
mások testét, szavát, szemét,
mindent elvettél,
hiába szorítottam annyi meztelen testet,
minden élvezet magába halt.
Miért nem tudtam élni?
Rád görcsöltem,
rád görcsölt be az agyam.
London az otthonunk lehetett volna,
az otthonom.
De te kiűztél.
Kimenekültem.
Bűnbakká tettelek.

Vacsorázni megyünk,
mesélünk, poénkodunk,
de a vicceken
egyikünk sem nevet.
Csend.
A kanalad a tányéron koppan,
az időt kitölti
az étteremben a hangzavar,
és mint homokóra peregnek a szavak.
Minden mondatunk,
minden mozdulat
befejezetlen marad.
Hülyeségeket hadarunk.
A barátnődről kérdezlek,
hátha elhagytad.

Ez volt a búcsúkoncert
és az utolsó vacsoránk.
Titkon még reméltem,
míg haza nem mentél,
talán van esély.

Az új élet veled kezdődött,
és lassan véget ért,
visszatértem az ürességbe,
hiába úztem ki magam.
Mint amikor koncert után
már nincs melletted,
aki soha nem volt melletted,
és egyedül állsz,
a templom üres és sötét,
és hinni akarsz Istenben,
Megváltásban, Bűnben és Igazságban,
Mennyben, Pokolban, Feltámadásban.
Istenben akarsz hinni.
Könyörögsz, hogy legalább Hitet adjon,
de minden üres és sötét marad,
nincs se Válasz, se Kegyelem, se Büntetés,
csak a csendtől kong a harang,
nincs semmi, csak a márvány, a kő, a gipsz, a fa és a por,
csak az üresség, a némaság, a hideg, a magány, a halál,
és a jelenléted sem ad semminek
sem Életet, sem Értelmet.

Nagy Árpád Miklós

CLASSICA HUNGARICA (I)

A Szépművészeti Múzeum Antik Gyűjteményének története a kezdetektől 1929-ig

Bevezető

Az ókortudomány, tehát a klasszikus antik hagyomány feltárásának, kutatásának és továbbadásának tudományos módja talán olyan birodalomhoz hasonlítható, amely három-négy nemzedékkel ezelőtt, szellemi jelentőségének csúcsán egységesnek volt látható, mára viszont már hajdani tagköztársaságai is egyre kisebb utódállamokká morzsolódnak szét. Az utódtudományok mégis mutatnak közös tulajdonságokat, hiszen